

[Indenrigsministeren.]

seende foreligger offentliggjort Dokumenter, idet der er givet en Redegørelse i et Memorandum, der er afgivet af Bankerne, og hvori disse Banker siger, at de er gaaet saa vidt i Forhandlingerne med Sparekasserne i de sidste Dage forud for Strandingen, at de har foreslaaet, at Sparekasserne ikke skulde staa som direkte Deltagere i Konsortiet, men som Undergaranter for en nærmere aftalt Kvote. Altsaa, saa vidt strakte man sig fra Bankernes Side, men, som dette Memorandum siger, man maatte gaa imod den af Sparekasserne udkastede Tanke at ville støtte Konverteringen ved Opkøb af Obligationer for Halvdelen af det Beløb, hvormed Sparekassernes Indskud ekstraordinært maatte blive forøget. Og hvorfor maatte man det? Fordi saadanne Opkøb selvfølgelig først kunde paa-begyndes efter en vis Tids Forløb, naar det efter et halvt Aars Forløb f. Eks. var blevet klart, hvor meget Sparekasserne havde opgjort deres Indskud til, og at en Medvirken fra Sparekasserne derfor ikke kunde faa øjeblikkelig Indflydelse paa, om Konverteringen lykkedes eller ikke. Jeg kan hertil føje endnu en Ting. Efter at Sparekasserne var blevet gjort bekendt med disse Ting, og der havde været Forhandlinger med Banker og Sparekasser i Fællesskab, da spurgte den højtærede Statsminister Sparekasserne i et særligt Møde om Eftermiddagen, om der var nogen Vej, Sparekasserne kunde tænke sig at gaa, bortset fra den, de stædig havde fastholdt, og som der ikke kunde opnaas Enighed med Bankerne om. Der blev hertil svaret nej.

Imidlertid sagde det ærede Medlem Hr. Krag, at det var jo godt, han havde været saa klog at hindre, at Rigsdagen vedtog dette Lovforslag, som det viste sig ikke kunde gennemføres over for Sparekasserne. Det ligger ganske anderledes, idet Regeringspartierne overhovedet ikke havde tænkt sig Muligheden af at gennemføre dette Forslag paa det Grundlag, hvorpaa det ærede Medlem kunde give det sin Tilslutning (*Krag: Saah!*) Aldeles ikke, dersom Regeringspartierne skulde have gennemført Forslaget, maatte der selvfølgelig deri være bibeholdt visse Bestemmelser med Hensyn til Adgang til yderligere at nedsætte Renten.

Det ærede Medlem Hr. Krag genoptog i Dag den gamle Tale om, at man gerne arbejdede med paa en Gældssaneringsplan. Det synes jeg, jeg har hørt nogle Gange før. Hvert Foraar, naar Rigsdagens Arbejde er til Ende, rejser det ærede Medlem Tanken om en Planlæggelse af en Gældssanering, og naar Arbejdet saa er tilrettelagt i Løbet af Sommeren, slaas Arbejdet derefter i Stykker i det følgende Efteraar. Det var det, der skete med Regeringsforslaget i September 1933. I Sommeren 1934 udarbejdedes en ny Plan paa fuldt ud sagligt Grundlag af Mænd, som var accepteret af Partiet Venstre, og derefter slog man det ned i September 1934. Med det som Baggrund tror jeg ikke, man skal nære alt for alvorlige Tanker om, at nu skal den tredje Gældssaneringsplan udarbejdes i den kommende Tid.

Til Slut har jeg endnu en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Krag. Det ærede Medlem var saa venlig at beskæftige sig med Skivekredsen og mig. Jeg maa sige, jeg interesserer mig aldrig for disse Drillerier Folketingsmænd imellem om, hvor galt det nu er med den paagældende Folketingsmand hjemme i hans Kreds. Hvis jeg skulde tro Pressen, skulde jeg, saa vidt jeg husker, være dumpet i Skivekredsen uafbrudt siden 1920. Tja, disse Drillerier interesserer mig ikke, det er saadan noget, man siger, som der intet Indhold er i. Jeg kunde selvfølgelig her i Aften paa den Foranledning, det ærede Medlem gav mig, øve en vis Retorsion, men det vil jeg ikke. Naar jeg har i min Erindring de behagelige Timer, hvor jeg forhandlede med det ærede Medlem Hr. Krag om den Ordning, som det ærede Medlem nu om lidt vil stemme imod, men som vi dengang var enige om, naar jeg tænker tilbage paa disse behagelige Timers Samtale, kan jeg ikke faa det over mit Hjerte at rejse Spørgsmaalet: Det ærede Medlem og Ringkøbingkredsen.

Formanden: Ordføreren har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (A. C. Mortensen): Det ærede Medlem Hr. Krag vilde sammenligne den Debat, der føres mellem ham og mig, med den Debat, der førtes mellem Per Degn og Erasmus Montanus. Det synes jeg, det ærede Medlem for sin egen Skyld skulde